

گرامی باد یازده اردیبهشت ، روز اتحاد کارگران

در شرایطی به استقبال ۱۱ اردیبهشت ، این روز پرشکوه که سمبل قدرت اتحاد و همبستگی کارگران جهان است ، میرویم که امپریالیسم با بحران شدید اقتصادی درگیر است . بحرانی که نتیجه حرص و آز و سود طلبی سرمایه داران است . رونق اقتصادی سرمایه داری برای کارگران نتیجه ای جز کار طاقت فرسا و استثمار شدید با درآمد ناچیز و فقر و تنگدستی و بی خانمانی ندارد و رکود اقتصادی سرمایه داری نیز پیامدهایی غیر از بیکاری و بی خانمانی و گرسنگی و فقر و خودکشی برای کارگران و خانواده هایشان نداشته است ، در هر دو حال کارگران و زحمتکشان قربانیان اصلی نظام سرمایه داری هستند .

کارگران برای مقابله با ستم و استثمار و بهره کشی سرمایه داران هیچ سلاحی جز اتحاد و همبستگی ندارند ، سلاحی که هیچ نیرویی را یارای ایستادن در برابر آن نیست و این نکته را سرمایه داران به خوبی دریافته اند و از اینرو دست به هر اقدامی میزنند تا از شکل گیری چنین اتحادی جلوگیری کنند . راه اندازی تشکلهای مختلف کارگری تحت انواع اسامی با همکاری کارگران یقه سفید ، اصلی ترین اقدامی است که به اجرا گذارده میشود . این تشکلهای با طرح درخواست ابتدایی ترین نیازها و خواسته های کارگران از سرمایه داران و تحمیل بار صنفی صرف به حرکتهای کارگری ، به بهترین نحوی رسالت خود را در ایجاد پراکندگی و تشتت در صفوف کارگران و تعدیل خشم و کین آنها به انجام میرسانند .

کارگران و زحمتکشان

این واقعیت غیر قابل انکار است که بورژوازی زمانی حاضر به پاسخ گویی به خواسته های کارگران و دادن امتیاز میشود که نفع خود را در آن بیند در غیر این صورت هر اعتراضی را هر چقدر هم صنفی و بدون انگیزه سیاسی باشد به راحتی مورد تهاجم و سرکوب قرار داده و پاسخی سیاسی به آن میدهد . پایین بودن دستمزدها ، برقراری کار قراردادی ، بهره کشی از کودکان ، استثمار مضاعف زنان کارگر ، اخراجهای گسترده ، بیکاری همه و همه زاینده نظام ارتجاعی سرمایه داری و آن روی سکه سود طلبی و استثمار و بهره کشی است و درخواست افزایش دستمزد و لغو کار قراردادی و لغو کار کودکان و تحقق بیمه بیکاری ووو..... از سرمایه داران به معنی در خواست برای تعدیل استثمار و بهره کشی و کاهش سود آنهاست و طبیعا چندان نتیجه بخش نخواهد بود ، همانطور که در این سی سال حاکمیت جمهوری اسلامی بوده ، حرکتهای اعتراضی کارگران در این سی سال با وجود آنکه عموما جنبه صنفی داشته و کارگران همیشه تاکید داشتند تنها خواسته هایشان صنفی است ، نه تنها از جانب رژیم پذیرفته نمیشده بلکه با وحشیانه ترین اشکال سرکوب شده اند . فرو ریختن باران گلوله توسط هلکوپترها بر سر کارگران " شهر بابک " و به خاک و خون کشیدن آنها نمونه بارز از هزاران مورد است که در کارنامه این رژیم جنایتکار میدرخشد .

کارگران و زحمتکشان

دلخوش کردن به جملات خوش اب و رنگ جمهوری اسلامی در وصف کارگران ، دل بستن و امیدوار بودن به وعده های رنگارنگ دولت سرمایه داری جمهوری اسلامی ، در طی این سی سال به خوبی نشان داده که امیدی پوچ و واهی است . باور بیاوریم تحقق تمامی خواسته ها و ارزوها ، تحقق عدالت و برابری ، تحقق " کار ، مسکن ، آزادی " با سرنگونی جمهوری اسلامی و تشکیل جمهوری فدراتیو شورایی و برپایی سوسیالیسم ممکن خواهد بود .

زنده و پاینده باد اتحاد و همبستگی کارگران

مرگ بر رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی

زنده باد سوسیالیسم

کمیته ایالتی تهران

۸۸/۲/۷